

РЕШЕНИЕ

№ 9150

гр. София, 19.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1622** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР), във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Х. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица]и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. А. Ч., срещу Заповед № 517з-168 от 10.01.2024 г. на директора на ОДМВР С., с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност на оспорената заповед поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Поддържа, че в нарушение на чл. 17, ал.1, т.1 и т.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР дисциплинарнонаказващият орган (ДНО) не го е уведомирал и запознал със всички подзаконови нормативни актове - Правилници, Наредби, Инструкции и Заповеди, нито е осигурил публичен достъп до тях. Подробно цитира в жалбата тези от тях, с които не е запознат и счита, че не може да бъде наказан поради тяхното неизпълнение. Визира отделни противоречия в съдържанието на оспорения акт, от които извежда изводи за осъществяване на състава на престъпление по чл.337, ал.1 от НК, чието разкриване Д. Д. целял да осуети.

Жалбоподателят не отрича, че на 12.07.2023г. около 22,00 часа /по справка, а реално около 20,30 ч./, са били поставени помощни средства - белезници на Д. М. Д., ЕГН [ЕГН], но поддържа, че това е сторено на основание чл.85, ал.1, т.1 от ЗМВР - поради отказ на лицето да изпълни законово разпореждане - да отвори стопанисван и ползван

от него склад с идентификатор 05815.303.78.1, съгласно приетата КК и КР на АГКК и с административен адрес: [населено място], [улица]. Твърди, че първоначално Д. отказал да съдейства и да отвори помещението, като впоследствие на място пристигнал повикан от него адвокат С. Ц.. След повече от едно издадено устно разпореждане от страна на инспектор И. и отказ за съдействие на Д., на последния били поставени белезници за около една - две минути. След консултация между Д. и адв. Ц., Д. се съгласил да съдейства и белезниците били отстранени. Отрича Д. да е бил настаняван в служебен автомобил. При така поддържаната фактическа обстановка сочи, че не е налице обективна възможност и фактическа ситуация, отговаряща на разпоредбата на чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР за издаване на заповед за задържане на Д.. Поддържа, че действията му попадат в хипотезата на чл. 85, ал.1, т.1 от ЗМВР. Твърди, че ДНО не е направил разлика при тълкуване и прилагане на разпоредбите на чл.85, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР, на чл.72, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР, вр. чл.74 от ЗМВР, респ. точно кой служител е следвало да издаде заповед за задържане. Счита, че наказаният служител В. И. е в обективна невъзможност да издаде заповед за задържане по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР поради отпаднало основание (свалени белезници и прекратено ползване на помощни средства поради постигане на целите за което са били поставени). Относно намерените в склада 13 броя кашони с пиротехнически изделия компетентността за издаване на заповед за задържане била на дежурния разследващ полицай Ц. К. с оглед на извършените от него първи процесуално-следствени действия, като в този момент инспектор В. И. се намирал в хипотеза на изпълнение на т.1.3 от Заповед № 517з- 3252 от 09.11.2016 г. на Директора на ОДМВР – С.. Визира нарушение на чл.6, ал.2-4 от АПК, чл.205, ал.4, т.4 и чл.206 от ЗМВР. Твърди, че недопустимо за едно и също деяние са наказани едновременно четирима служители на МВР. Претендира за отмяна на акта и присъждане на разноски.

Ответникът директор на ОДМВР С. оспорва жалбата, чрез юрк. И.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

В Доклад № 517р-20078 от 14.08.2023 г. на Ц. П. до директора на ОДМВР С. са обобщени данните по извършена проверка по преписки вх. № 489700-4805 от 26.07.2023 г. по описа на МВР и вх. № 812102-869/2023 г. по описа на ОДМВР С.. Споменатите в доклада преписки не са част от административната преписка по издаване на оспорената заповед. От съдържанието на доклада може да се предполага, че са образувани по жалба на Д. Д. относно неправомерно завладян недвижим имот в [населено място], [улица], който Д. бил владял от 2012 г. и имал намерение да придобие по давност. В доклада е изложена фактическа обстановка от 12.07.2023 г. във връзка с подаден от М. М. до Т. Б. – н-к група „КП“ при РУ Б. сигнал, че в същия имот се извършва незаконна дейност по варене на спиртни напитки, по който сигнал служители на РУ Б. извършили проверка на 12.07.2023 г. По данни на Д. при проверката на 12.07.2023 г. служителите на РУ Б. му „поставили белезници и го задържали на място, за което не му били дадени протоколи за предприетите от тях действия“. За тези действия на служителите Д. сезирал Районна прокуратура [населено място], където била заведена пр.пр. № 1150/14.07.2023 г. След това, в доклада са възпроизведени дадени в хода на „проверката“ (същата не е

индивидуализирана с номер, може да се предполага, че е пр.пр. № 1150/14.07.2023 г.) сведения от Д. Д., М. М., Л. М., Н. В., Л. М., М. П., М. Г. и М. Г.. Обсъдена е докладна записка на инспектор В. И. от 13.07.2023 г. Направен е анализ и обобщение на събраните доказателства с извод за нарушения, без същите да са описани детайлно от фактическа страна, още по-малко да са квалифицирани. Относно релевантните действия на инсп. В. И. в Доклад № 517р-20078 от 14.08.2023 г. е посочено: „Никъде в докладната записка на инсп. В. И. не е отразено, че на Д. Д. са били поставени помощни средства – белезници“. Направено е предложение за образуване на дисциплинарна проверка за това, че служители на ОДМВР С. „не са съставили протокол по чл.72 от ЗМВР като са поставили помощни средства на Д. М. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], и за това, че не са образували досъдебно производство за извършено деяние по чл.339 от НК, съставили са неправомерно протокол за доброволно предаване на пиротехнически средства на друго лице, а не на това, при което ги държи и намират, както и за цялостните им действия по отношение извършването на проверката“.

Според цитираната в доклада справка № УРИ 246р-9049 от 03.08.2023 г. на началника на РУ Б. до ОДМВР С. на 12.07.2023 г. при извършена проверка от служители на РУ Б. на Д. Д. са поставени белезници за много кратко време от инспектор В. И., но Д. не е вкарван в служебен автомобил на РУ Б. и не е задържан за срок от 24 часа по ЗМВР. По постъпилите данни е образувано дисциплинарно производство със Заповед № 517з-6593 от 04.09.2023 г. на директора на ОД МВР - С. по реда на чл.205, ал.1 от ЗМВР, чл.10 и чл.30, ал.1 от Инструкция №81213-877/06.07.2021 г.

При проверката е установена следната фактическа обстановка, обобщена в Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. на проверяващата комисия:

На 12.07.2023 г., в 21:15 часа, е подаден сигнал от гражданина М. М. до Т. Б. - н-к група „КП“ при РУ Б., че в недвижим имот - двор с промишлено хале, находящ се в [населено място], [улица], се извършва незаконна дейност по съхранение на акцизни стоки без бандерол – ракия. Б. разпоредил извършване на проверка от инспектор В. И., в екип съвместно с инспектор П. А. от РУ Б..

Като стопанистващ склада е установено лицето Д. М. Д. ЕГН [ЕГН], живущ в [населено място], [улица]. Същият стопанисвал без правно основание въпросния недвижим имот - двор с промишлено хале, находящ се в [населено място], [улица] от 2012 г. при наличие на спор относно собствеността на склада с лицето М. Л. М., ЕГН [ЕГН], и баща му Л. В. М. ЕГН [ЕГН], двамата живущи в [населено място], [улица].

По данни на Д., по време на извършваната му проверка на 12.07.2023 г. от служители на РУ - Б. са му били поставени белезници и е бил задържан на място, като за целта е вкарван в служебен автомобил, за което на същия не са му предоставени каквито и да е документи за предприетите от тях действия.

По данни на инсп. В. И. на Д. са поставени белезници, защото е осуетил полицейска проверка и е отказал да съдейства на органите на МВР. Помощните средства са му били поставени „за много кратко време“ и поради тази причина няма изготвена заповед за полицейско задържане по ЗМВР.

Посочено е в справката, че в хода на проверката служителите са установили наличието на 13 бр. кашони с пиротехнически средства, които са били съхранявани без съответното разрешително. На място служителите били уведомени от Д., че пиротехническите средства са собственост на И. Ц. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място]. Във връзка с установената пиротехника е повикан мл. експерт Г. М. П. -

мл.ПИ по „КОС“ – РУ П., който посетил склада, проверил предоставените му документи за транспортиране и съхранение на намерената пиротехника, след което си тръгнал без за извършената от него проверка да изготви писмен документ. Служителите уведомили Районна прокуратура [населено място] за намерените пиротехнически средства и от там им било разпоредено да не се образува досъдебно производство, поради което бил съставен протокол за доброволно предаване на пиротехническите средства с дата 13.07.23 г. от И. Ц. И. – лицето, което е оставило пиротехническите на съхранение в стопанисвания от Д. склад.

По-нататък в справката е направена следната констатация: „В представените документи от РУ Б. липсват изготвени заповеди относно поставянето на помощни средства - белезници и относно задържането на лицето Д. М. Д. ЕГН [ЕГН], жив. в [населено място], [улица], както и каквито и да било документи относно извършената проверка на промишлено хале, находящо се в [населено място], [улица]“.

След това описание на фактическата обстановка в Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. е направено следното обсъждане и оценка на събраните доказателства:

На 07.07.2023 год. е утвърден план № УРИ246р-8301/07.07.2023 г. от началника на РУ Б. за провеждане на ежедневна СПО за периода от 10.07.2023 г. до 14.07.2023 г. Съгласно плана за времето от 16.00 часа до 24.00 часа на 12.07.2023 г., в екип са били служителите инспектор В. И. съвместно с инспектор П. А. от РУ Б., със служебен автомобил О. А. с рег.№ СА 17-69 МН. Същите получили разпореждане от прекия си ръководител началник група КП при РУ Б., ст.инспектор Т. Б., да извършат проверка в недвижим имот - двор с промишлено хале, находящ се в [населено място], [улица], в близост до бензиностанция «Г.», стопанисван от Д. М. Д., като към тях се е присъединил и инспектор В. А. от РУ Б..

Следва следната констатация: „По време на извършваната проверка на 12.07.23 г. от служителите на РУ□ Б, по данни на Д. Д., като същите данни се потвърждават от служителите инспектор В. И., инспектор П. А. и инспектор В. А. от РУ Б., на Д. са му били поставяни белезници и е бил задържан на място и качен в полицейски автомобил, за което на същия не са му били дадени каквито и да е документи за предприетите от тях действия“. За яснота, с оглед обема на преписката и за да не се разкъсва хронологията на събитията, съдът изразява становище още при описание на фактическата обстановка въз основа на събраните по делото доказателства, че тези констатации в Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. не се потвърждават от събраните по делото доказателства, а именно, че „същите данни се потвърждават от служителите инспектор В. И., инспектор П. А. и инспектор В. А. от РУ Б.“, доколкото в техните писмени сведения не са посочени такива обстоятелства.

В справката следва следната констатация: По докладна записка от 13.07.2023 г. на инспектор В. И. е образувана преписка за това, че при извършената проверка на 12.07.23 г. в 21.15 часа в склад, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и ползван от Д. М. Д., е установено наличието на 13 бр. кашони с пиротехнически средства, които са били съхранявани без да бъде представено съответното разрешително. На място от Д. служителите са били уведомени, че пиротехническите средства са на И. Ц. И., ЕГН [ЕГН]. Съставен е протокол за доброволно предаване на пиротехническите средства с дата 13.07.23 г. от И. Ц. И.. За случая е изготвена докладна записка от инспектор В. И. докладната записка, в която не било отразено, че на Д. М. Д., [ЕГН], са били поставяни помощни средства – белезници.

Следва обсъждане на събраните в хода на проверката доказателства:

На първо място е обсъдено дадено сведение от инсп. В. И., според което при пристигането си на адреса И. и А. установили, че вратата на складовото помещение е заключена, а пред него имало две лица, които им съобщили, че същото е собственост на лице по прякор „Д.“ от [населено място]. Същите им предоставили телефонен номер на въпросния „Д.“. При идването на лицето И. го установил като Д. и го поканил да отвори склада, за да извърши проверка. Лицето казало, че няма ключове и трябва да отиде до вкъщи, за да ги вземе. След известно време Д. се върнал заедно с адвокат С. Ц.. В. И. отново му отдал разпореждане да отвори склада, за да се извърши проверка, на което той отказал, докато не му бъде представено разрешение от съдия или прокурор. В сведението си И. заявява, че е предупредил лицето, че с действията си осуетявява полицейска проверка. След повторния отказ на лицето да съдейства, И. пристъпил към слагането на помощни средства - белезници. След поставянето им, придружаващият Д. адвокат Ц. провел разговор с него и го убедил да съдейства, след което В. И. свалил белезниците от ръцете му.

След като започнали проверка на склада, в него не се установило съхранението и производството на нелегален алкохол, поради която причина от склада си тръгнал намиращият се служител на РУ Б. инспектор А., отговарящ по линия на „акцизни стоки без бандерол“.

В хода на проверката се установили две палета с пиротехника. На място пристигнал Г. М. - инспектор по КОС при РУ-П. за взимане на отношение по случая. На място дошъл и И. - собственик на пиротехническите изделия, който съобщил, че няма разрешително да държи тази пиротехника в склад в [населено място]. За установеното М. се обадил на дежурния разследващ полицай Ц. К. при РУ – Е., за да докладва случая. П. А. също разговарял с разсл. полицай К. при РУ - Е., както и с началника на РУ – Б., който се разпоредил, че ще се извърши оглед и ще се образува досъдебно производство, при което И. отишъл със служебния автомобил да вземе разследващия полицай Ц. В. К..

Следва обсъждане на сведенията, предоставени от: П. Х. А., В. Б. А., Г. М. П., Ц. В. К., З. К. Й., Т. И. Б., Д. М. Д., С. Ц. П., И. Ц. И., М. Л. М. и Н. Н. В..

В заключение в справката е дадено следното предложение за вземане на решение от дисциплинарнонаказващия орган:

„От събраните материали при извършената проверка, назначена със Заповед № 517з-6593/04.09.2023г. на директора на ОДМВР-С. са събрани достатъчно данни за извършени неправомерни действия от служителите на РУ-Б. инсп. В. И., инспектор П. А. и инсп. В. А., които на 12.07.2023г. при извършване на проверка на промишлено хале, находящо се в [населено място], [улица], не са изпълнили разпоредбите на ЗМВР, като задържат лицето Д. Д., защото е осуетявал полицейска проверка и е отказал да съдейства на органите на МВР. На същия са му поставени белезници и е качен в служебен автомобил, с което му се ограничава правото на свободно придвижване, за което служителите не са изготвили заповед за задържане на лицето, съгласно чл.74, ал. 1 от ЗМВР“.

Конкретно по отношение на жалбоподателя е посочено, че „Инспектор В. Х. И., разузнавач в група „Криминална полиция“ на РУ-Б., на 12.07.2023г., около 22:00ч., при задържане на лице, не е изпълнил разпоредбите на чл.74, ал. 1 от ЗМВР - „ На лицата по чл. 72, ал. 1 се издава писмена заповед за задържане, проявил е небрежност в служебната си дейност, като не е изготвил заповед за

задържане, с което е нарушил служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал.2, т.1 от ЗМВР „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпореждан пътя на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“, съставомерно на чл.200, ал.1, т.15 от ЗМВР „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове“, за което се предвижда налагане на наказание „порицание“ за срок от шест месеца до една година“.

Напълно идентични констатации и квалификации са дадени и за инсп. П. Х. А. и инсп. В. Б. А.. Констатациите за мл. експерт Г. М. П. са различни.

На основание чл.204, т.3 от ЗМВР разследващата комисия е направила предложение до директора на ОД МВР С., в качеството му на ръководител на структура по чл.37 от ЗМВР, за налагане на дисциплинарни наказания на служителите - инспектор В. Х. И., разузнавач в група „Криминална полиция“ на РУ-Б., инспектор П. Х. А., разузнавач Д. в група „Криминална полиция“ на РУ-Б. и на инспектор В. Б. А., разузнавач в група „Криминална полиция“ на РУ-Б..

Издадена е оспорената Заповед № 517р-168 от 10.01.2024 г. на директора на ОДМВР С., с която на жалбоподателя на основание чл.204, т.3, чл.194, ал.2, т.1, чл.197, ал.1, т.3 и чл. 200, ал. 1, т. 15 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца.

След възпроизвеждане на фактичката обстановка от Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. ДНО е приел, че в хода на проверката проверяващата комисията по категоричен начин с установила, че инспектор В. Х. И. разузнавач V ст. в група КИ на РУ Б., на 12.07.2023г., около 22.00ч., в [населено място], на [улица], в недвижим имот склад, при задържане на Д. Д. не е изпълнил разпоредбите на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР – „На лицата по чл.72, ал.1 от ЗМВР се издава писмена заповед за задържане, вменени му съгласно длъжностна характеристика за длъжността „разузнавач“ в група „Криминална полиция“ на РУ при ОДМВР с № 3286р- 19329/2015г. в раздел „Познаване на нормативните документи и професионални умения“ - Да познава нормативната уредба, дейност, функциите и задачите на структурите на МВР. Да познава основите на наказателното и административното право, вътрешно-нормативните документи, както и наказателните и административните мерки за въздействие, прилагани от органите на МВР; Да познава наказателно-процесуалните изисквания за провеждане на полицейски разследване на постъпленията, основните способности и методи на криминалистиката“, като с действията си с осъществил състав на нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл, 194, ал.2, т.1 от ЗМВР, съставомерно на чл. 200, ал. 1, т.15. пр.1 от ЗМВР „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове“, за което се предвижда налагане на наказание „порицание“.

Заповедта е връчена на служителя на 22.01.2024 г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена на 05.02.2024 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен съд

съобразно чл.211 ЗМВР, поради което е допустима.

Разгледана по същество и при гореустановената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен чл.204, т.3 ЗМВР – директора на ОДМВР С. като ръководител на структура по [чл. 37 ЗМВР, вр. чл.146, т.1 от АПК](#). Мотивите на акта следва да се считат допълнени с тези в Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г., предвид направеното в заповедта позоваване на нея и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Съдът намира, че актът е издаден в нарушение на формата по чл.210, ал.1 от ЗМВР, конкретно относно изискването за изложение на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Въпреки изключително обемното си съдържание, оспорената заповед и цитираната с нея справка не съдържат ясно и безпротиворечиво изложение на фактическите обстоятелства, поради които е ангажирана дисциплинарната отговорност на служителя.

Вторият абзац на първа страница на акта съдържа позоваване на доклад № 517р-20078 от 14.08.2023 г. на Ц. П. до директора на ОДМВР С., който обаче, както вече се посочи, не съдържа детайлно описание на конкретни нарушения на служебната дисциплина, а по отношение на инсп. В. И. в него е посочено: „Никъде в докладната записка на инсп. В. И. не е отразено, че на Д. Д. са били поставени помощни средства – белезници“. Последното обстоятелство (неотразяване в докладна записка на слагането на белезници) не е дало основание за налагане на процесното дисциплинарно наказание.

На следващо място, раздел VII „Предложение за вземане на решение от ДНО“ на Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. *не съдържа никакви конкретни данни за конкретно поведение на конкретен служител*. В нея общо е посочено, че В. И., П. А. и В. А. „не са изпълнили разпоредбите на ЗМВР, като задържат лицето Д. Д., защото е осуетявал полицейска проверка и е отказал да съдейства на органите на МВР. *На същия са му поставени белезници и е качен в служебен автомобил, с което му се ограничава правото на свободно придвижване, за което служителите не са изготвили заповед за задържане на лицето, съгласно чл.74, ал. 1 от ЗМВР*“. При това общо описание на нарушението липсва изискуемото разграничение на дължимото поведение съобразно служебните им задължения на всеки от уличените служители на МВР, респ. указание за кои техни конкретни действия следва да бъде ангажирана дисциплинарната им отговорност. Напротив: след израза в Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. „С действията си служителите са нарушили следните разпоредби“ следва *напълно идентично описание на действия и тяхната правна квалификация до степен да е променено единствено името на служителя*. Подобно разграничение и изследване на конкретните задължения на всеки от служителите по време на проверката от 12.07.2023 г. не е направено както в оспорената заповед, така и в Справка рег.

№ 517р-28834 от 14.11.2023 г., тъй като същите не съдържат изследване и анализ чие е било задължението за издаване на заповед за задържане по ЗМВР и на какво конкретно правно основание по чл.72, ал.1 от ЗМВР следва да се издаде тази заповед. В. пропуск в съдържанието на акта съставлява самостоятелно основание по чл.146, т.2 от АПК за неговата отмяна.

По-нататък, на стр.1 от заповедта е посочено „Инспектор В. И. е поставил белезници на Д. Д. и го задържал и качил в служебния автомобил като на лицето не са предоставени документи, огледни протоколи, протоколи за претърсване и изземване за предприетите срещу него действия“. Това описание е различно от съдържанието се на стр.3 от акта, където е посочено, че „В. И. разузнавач V ст. в група „Криминална полиция“ на РУ - Б. е извършил вмененото му нарушение, като на 12.07.2023 г. при задържане па Д. Д. и поставяне на белезници, не е изготвил изискуемата съгласно чл. 74, ал 1 от ЗМВР писмени изповед за задържане“. На стр.4 от акта е посочено „Основание за реализиране на дисциплинарната отговорност на държавния служител е виновното неизпълнение на разпоредбата на чл. 74, ал.1 от ЗМВР „На лицата по чл. 72, ал.1 се издава писмено писмена заповед за задържане“, както и „при задържане на лицето Д. Д. е поставил белезници без да изготви заповед за задържане“. Независимо, че от описанието на нарушението на стр.3 и стр.4 от заповедта може да се направи извод, че наказание е наложено поради това, че на Д. са сложени белезници без за това да е издадена писмена заповед за задържане съгласно чл.74, ал.1 от ЗМВР, липсата на посочване от къде произтича задължението на служителя за издаване на такава заповед и на какво конкретно основание по чл.72, ал.1 от ЗМВР следва да бъде издадена същата, е нарушение на задължителното съдържание на акта съгласно чл.210, ал.1 от ЗМВР.

За пълнота и при обсъждане на формата на акта следва да се отбележи, че същият съдържа коректна правна квалификация на нарушението. Действително, на места в заповедта е цитирано изцяло съдържанието на нарушената разпоредба на чл.194, ал.2, т.1 от ЗМВР – „Неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“, но в разпоредителната ѝ част са възпроизведени единствено първите две предложения на същата разпоредба – „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове“. Това обстоятелство, както и посочването на нормата на чл. 200, ал. 1, т.15. *пр.1 от ЗМВР* „неизпълнение на разпоредбите на този закон“, във взаимна връзка с цитирането на разпоредби от ЗМВР, а именно чл.72, ал.1 и чл.74, ал.1 от ЗМВР, са указание, че служителят е наказан за нарушение на чл.194, ал.2, т.1, *предл.1*, вр. чл.200, ал.1, т.15, *предл.1* от ЗМВР - неизпълнение на разпоредбите на този закон (ЗМВР). Независимо, че в заповедта е посочено общо „документи, огледни протоколи, протоколи за претърсване и изземване“, с оглед на последващото уточнение „изискуемата съгласно чл. 74, ал 1 от ЗМВР писмена изповед за задържане“, съдът приема, че дисциплинарно наказание е наложено за „неиздаване на писмена заповед за задържане по ЗМВР“.

Съдът намира за неоснователно визираното от жалбоподателя нарушение на чл. 17, ал.1, т.1 и т.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР, който твърди, че тези разпоредби уреждат задължение за дисциплинарнонаказващия орган да уведоми и запознае личния състав със всички постановени и разписани подзаконови нормативни актове - Правилници, Наредби, Инструкции и Заповеди, и да осигурил публичен достъп до тях. Посочените от жалбоподателя като нарушени разпоредби на чл.17, ал.1, т.1 и т.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР не вменяват тези задължения, тъй като според тях дирекциите, включени в структурата на главните дирекции, се ръководят от директори, които:

1. осъществяват общото и непосредственото ръководство, като ръководят, планират, организират и отговарят за дейността на подчинените им звена;
2. организират изпълнението на задачите, поставени от горестоящите им органи.

По отношение познаването на законовите и подзаконови разпоредби не важи изискването за изрично документирано запознаване с тях по силата на правилото: *I gnorantia legis non excusat* (Непознаването на закона не е извинение). Още повече, че всички законови и подзаконови актове, на които е извършено позоваване в оспорената заповед, са свободно достъпни в нормативните бази (напр. „С.“), поради което не се установяват твърдените от процесуалния пълномощник на жалбоподателя „извънредни трудности“ при запознаване с тези актове, които твърдения са напълно ирелевантни за спора. Служителят не е наказан за непознаване на инструкции или заповеди, които са вътрешнослужебни актове, поради което липсата на запознаване със същите е неотнормисима към спора.

Установява се от писмо рег. № УРИ 246р-12366 от 03.11.2023 г. на РУ Б. и приложен към него Протокол рег. № 322р-10234 от 11.11.2016 г. на РУ П., че инспектор В. Х. И. не е запознат със Заповед № 517з-3252 от 09.11.2016 г. От друга страна обаче, самият жалбоподател се позовава в жалбата си на нарушение на същата заповед и я прилага в копие към жалбата си до съда, което не само опровергава твърденията му за липса на знание за съществуването ѝ, но и навежда на злоупотреба с процесуални права от негова страна.

В свое становище рег. №УРИ 246р-12890 от 21.11.2023 г. В. И. посочва: „Не се издава заповед за задържане, когато са използвани помощни средства, поради неизпълнение на полицейско разпореждане и след като е постигнат ефектът от тяхното използване. Заповед за задържане се издава при ограничаване правото на свободно придвижване на лице за срок от 24 часа“. Изложеното също е указание, че наказаният служител е наясно с правомощията и задълженията си като служител на ОДМВР С., който може да издава заповед за задържане на лице по ЗМВР и именно върху тези си познания изгражда защитата си срещу засягащия го индивидуален административен акт.

Установява се от Сведение рег. № УРИ 246р-11793 от 18.10.2023 г. на главен инспектор З. Й. – началник РУ Б., че в процесния план рег. № 246р-8301 от 07.07.2023 г. за провеждане на ПО на територията на РУ Б. не е посочен изрично отговорник на сформирания екипи за работа, като по правило се

приема, че отговорник на екипа е служителят, който е изписан първи, т.е. в случая инспектор В. И.. Така установеното в хода на дисциплинарното разследване обстоятелство (чие е било задължението за издаване на заповед за задържане) не е възпроизведено както в оспорената заповед, така и в Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г., поради което не може да се приеме, че същите съдържат изискуемото детайлно описание на нарушение на конкретни служебни задължения от страна на И. да издаде на 12.07.2023 г. заповед за задържане по ЗМВР на Д. на конкретно правно основание и при конкретни фактически обстоятелства.

Съдът намира, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същото е образувано със Заповед № 517р-6593 от 04.09.2023 г., издадена на основание чл.205, ал.1 ЗМВР за изясняване на данните от Доклад № 517р-20078 от 14.08.2023 г. Определен е състав на проверяваща комисия съгласно чл.205, ал.2 от ЗМВР, която да приключи проверката в срок до 28.09.2023 г. В срока по чл.205, ал.6 от ЗМВР председателят на дисциплинарно разследващата комисия своевременно е направил предложение за продължаване на срока на дисциплинарното производство общо с два месеца – до 28.11.2023 г., за което е издадена Заповед № 517р-7206 от 26.09.2023 г. На 03.11.2023 г. В. И. е запознат със заповедите за изменение състава на Д. и за продължаване на образуваната срещу него проверка. Служителят е запознат със заповедта за образуване на дисциплинарно производство на 21.09.2023 г., както и със заключителната справка от дисциплинарното разследване, с което са спазени правата му по чл.205, ал.3 и ал.4, т.1 от ЗМВР.

Императивната разпоредба на чл.195, ал.1 ЗМВР установява преклузивни срокове за налагане на дисциплинарното наказание - не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Нарушението се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя (чл.196, ал.1 ЗМВР). Насока дава и разпоредбата на чл.196, ал.2 ЗМВР - когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В случая това е моментът на получаване на Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. на дисциплинарно разследващата комисия от дисциплинарно-наказващия орган (ДНО) на 28.11.2023 г. Справката съдържа, както данни за нарушението и нарушителя, така и предложение за налагане на дисциплинарно наказание. Въз основа на изложеното съдът приема, че нарушението е открито по смисъла чл.195, ал.1, вр. чл.196 ЗМВР на 28.11.2023 г. Оспорената заповед е издадена в двумесечния срок по чл.195, ал.1 ЗМВР – на 10.01.2024 г.

Противно на твърденията в жалбата е спазена и процедурата по чл.206, ал.1 ЗМВР, според който ДНО е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. В хода на образуваното дисциплинарно производство служителят е предоставил сведение рег. № 517р-23965 от 29.09.2023 г., за което липсват данни да е адресирано до ДНО. Съдът приема, че сведението от 29.09.2023 г. е предоставено в хода на дисциплинарното разследване и с оглед

осигуряване на възможност на служителя за становище и защита, но то не е в изпълнение на процедурата по чл.206, ал.1 ЗМВР. Същата се явява спазена с връчване на покана рег. № 517р-31633 от 15.12.2023 г. на И. на 22.12.2023 г. Служителят своевременно е упражнил правото си на възражение, входирано с рег. № УРИ246Р-14016 от 28.12.2023 г., препращащо към предходно негово становище рег. № УРИ246Р-12890 от 21.11.2023 г., предоставено след връчване на Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. Писмените обяснения са приети от ДНО с резолюция от 28.12.2023 г. съгласно чл.27, ал.3 от Инструкция № 8121з-877/2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР. Невъзприемането на дадените от служителя възражения от страна на ДНО не съставлява съществено процесуално нарушение, нито такова е допуснато със съставяне на Протокол рег. № 517р-29846 от 27.11.2023 г. за отказ за събиране на допълнителни доказателства в хода на дисциплинарното разследване по искане на уличените служители. Идентични доказателствени искания не са уважени и от съда.

По изложените съображения съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство надлежно са охранени правата на уличения служител по смисъла на чл.205, ал.3-6 ЗМВР, спазена е процедурата по чл.206, ал.1 ЗМВР, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

По материалната законосъобразност на оспорената заповед:

На жалбоподателя е вменено дисциплинарно нарушение по чл.194, ал.2, т.1, *предл.1* от ЗМВР – неизпълнение на разпоредби на ЗМВР, конкретно на чл.72, ал.1 и чл.74, ал.1 от ЗМВР, което от своя страна е основание по чл.200, ал.1, т.15, *предл.1* от ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“. От фактическа страна в акта е посочено, че на 12.07.2023г., при задържането на Д. Д. и поставяне на белезници, инспектор И. не е изготвил изискуемата съгласно чл. 74, ал 1 от ЗМВР писмена изповед за задържане. За материалната законосъобразност на акта е релевантно изследване наличието на основание за приложение на чл.72, ал.1 и чл.74, ал.1 от ЗМВР от страна на В. И.. Служителят се защитава, че действията му са в изпълнение на чл.85, ал.1, т.1 от ЗМВР, при липса на основанията по т.1.3 от Заповед № 517з-3252 от 09.11.2016 г. на Директора на ОДМВР – С. за издаване на заповед за задържане.

Вменената за нарушена разпоредба на чл.74, ал.1 от ЗМВР изисква спрямо лицата по чл. 72, ал. 1 да се издаде писмена заповед за задържане. Основанията за задържане са уредени изчерпателно в чл.72, ал.1 от ЗМВР. Тук е мястото да се отбележи, че в оспорената заповед не е посочено в коя конкретна хипотеза по чл.72, ал.1 от ЗМВР И. е следвало да издаде заповед за задържане на Д. Д.. Недопустимо е допълване от страна на съда на съдържанието на акта в тази насока, което обуславя горепосоченото отменително основание по чл.146, т.2 от АПК, но изследване наличието на задължение на И. да издаде заповед по чл.72, ал.1 от ЗМВР е релевантно при преценка на материалната законосъобразност на акта.

По силата на легалната дефиниция на чл.4 от Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на

помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР (Инструкция № 8121з-78/2015 г.) "задържани лица" по смисъла на тази инструкция са тези, на които е *ограничено правото на свободно придвижване* при условията и по реда на ЗМВР. Съгласно чл.11, ал.1 от същата инструкция за всяко задържано лице се издава заповед за задържане от полицейския орган, *ограничил правото на свободно придвижване* на лицето. Срокът за задържане на лица по реда на ЗМВР започва да тече *от момента*, в който е ограничено правото им на свободно придвижване, като *точният час се отбелязва в заповедта за задържане* независимо от времето на нейното фактическо издаване (чл.13 от Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г.). В тази връзка е издадена Заповед № 517з-3252 от 09.11.2016 г. на директора на ОДМВР С., на чието нарушение се позовава самият жалбоподател. В т.1.3., изр. последно от същата заповед на служителите със съответните правомощия да изготвят заповеди за задържане е наредено да издават такива заповеди единствено на лицата, които *лично са задържали*. Идентичен извод следва и от забраните, уредени в т.1.2 и т.1.3 от същата заповед, а именно – на служителите на ОДМВР С., които имат правомощия по задържане на лица по ЗМВР е забранено да изготвят от свое име и да подписват заповеди за задържане на лица, чието право на свободно придвижване (са задържани) *фактически* е ограничено *от други служители* от други структури по чл.37 от ЗМВР или от други служители на ОДМВР – С.. Тази уредба на вътрешнослужебния акт е в съответствие с чл.11, ал.1 от Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г., според който за всяко задържано лице се издава заповед за задържане на лице от *полицейския орган, ограничил правото на свободно придвижване на лицето*. Дължим е извод, че „задържани лица“, по отношение на които следва да се издаде заповед по чл.72, ал.1, вр. чл.74, ал.1 от ЗМВР са тези, чието право на свободно придвижване *фактически* е ограничено. Изложеното е в съответствие с чл.13 от Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г., според който срокът за задържане на лица по реда на ЗМВР започва да тече от момента, в който е ограничено правото им на свободно придвижване, като *точният час се отбелязва в заповедта за задържане* независимо от времето на нейното фактическо издаване.

Съгласно чл.67 от ЗМВР основните правомощия на полицейските органи са да предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления. За осъществяване на индивидуална превенция на правонарушенията полицейските органи извършват действия по отношение на лица, за които има достатъчно основание да се предположи, че *ще извършат* престъпни или *други противоправни действия*, които застрашават обществения ред (чл.61, ал.2 от ЗМВР). Полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции (чл.64, ал.1 от ЗМВР). Разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му (чл.64, ал.4 от ЗМВР). Полицейските органи предупреждават устно или писмено лицето, за което има достатъчно данни и се предполага, че ще

извърши престъпление или нарушение на обществения ред (чл.65, ал.1 от ЗМВР).

От доказателствата по делото по безспорен начин се установява, че спрямо Д. Д. са употребени помощни средства – белезници по смисъла на чл.85, ал.3 от ЗМВР. По силата на чл.85, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР при изпълнение на служебните си задължения полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при:

1. противодействие или отказ да се изпълни *законно разпореждане*;
2. задържане на правонарушител, който не се подчинява или оказва съпротива на полицейски орган.

Сравнението на двете разпоредби е основание за извод, че използването на белезници като помощно средство (чл.85 от ЗМВР) е различна мярка от задържането на правонарушител по чл.72, ал.1 от ЗМВР. С други думи, използването на белезници не е непременно указание за необходимост от издаване на заповед по чл.74, ал.1, вр. чл.72, ал.1 от ЗМВР, която мярка се налага единствено при законоустановените основания по чл.72, ал.1 от ЗМВР. В тази връзка описанието на нарушението на стр.3 и стр.4 от заповедта е некоректно. В тях е отбелязано, че при задържането на Д. и поставяне на белезници не е изготвена писмена заповед за задържане, но единствено поради поставянето на белезници на ръцете не следва извод за задължително изготвяне на заповед за задържане по чл.72 от ЗМВР.

Физическа сила и помощни средства се използват след предупреждение (чл.86, ал.1 от ЗМВР и чл.3, ал.1 от Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на МВР), при съобразяване с конкретната обстановка, *характера на нарушението на обществения ред* и личността на правонарушителя (чл.86, ал.2 от ЗМВР и чл.6, ал.1 от Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г.). Използването на физическа сила и помощни средства се преустановява незабавно след постигане на *законната му цел* (чл.86, ал.5 от ЗМВР и чл.6, ал.4 от Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на МВР).

Съгласно чл.7, ал.1 от Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г. белезниците са предназначени за ограничаване възможността за движение на крайниците на правонарушителя. Макар последната норма да е указание, че чрез използването на белезници се ограничава възможността за свободно придвижване, то не може да се твърди, че лицето, на което са сложени белезници, е „задържано лице“ по смисъла на легалната дефиниция на чл.4 от Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г. За да се даде отговор на спорния въпрос дали на 12.07.2023 г. Д. Д. е имал качество на „задържано лице“, по отношение на което конкретен служител на ОДМВР С. следва да издаде заповед по чл.72, ал.1, вр. чл.74, ал.1 от ЗМВР, е относимо изследване дали фактически е било ограничено правото му на свободно придвижване или спрямо него единствено са използвани белезници като помощно средство по смисъла на чл.85, ал.1, т.1 от ЗМВР.

От писмено обяснение на В. И. рег. № 517р-23965 от 29.09.2023 г. се установява, че е издал спрямо Д. Д. разпореждане по чл.64, ал.1 от ЗМВР,

което той отказал да изпълни. Тогава и съгласно чл.86, ал.1 от ЗМВР Д. бил предупреден от И., че спрямо него ще бъдат употребени помощни средства – белезници за неизпълнение на полицейско разпореждане с цел привеждането му в РУ – ОДМВР С. за разпит. При повторния отказ на Д. да изпълни разпореждането В. И. му поставил белезници. Тогава адв. Ц. разговарял с клиента си, който се съгласил да отвори помещението. В този момент белезниците били премахнати. Според обяснението на И. лицето е престояло с белезници около 20 секунди. След превеждането на Д. Д. и собственика на пиротехниката И. И. в РУ Б., В. И. снел техните писмени сведения по случая. Едва в сградата на РУ разследващият полицай К. го уведомил, че няма да образува досъдебно производство, което мотивирало И. да изготви докладна записка по случая.

Въз основа на тези данни от писменото сведение на И. съдът приема, че след като е установил, че Д. не е собственик на помещението и го обитава без правно основание, по силата на чл.64, ал.1 и чл.67 от ЗМВР полицейският служител разполага с правомощие да издаде разпореждане в изпълнение на законовите си функции - в случая по пресичане, разкриване и разследване на престъпления *и/или други противоправни действия*, които застрашават обществения ред (чл.61, ал.2 от ЗМВР) с оглед данните в подадения сигнал от гражданското лице М. М. до Т. Б.. Отдаденото от И. разпореждане по чл.64, ал.1 от ЗМВР е задължително за изпълнение, доколкото не налага извършването на очевидно престъпление и не застрашава живота и здравето на Д.. Може ли н-к група „КП“ при РУ Б. Т. Б. да бъде сезиран по личния му телефон от гражданско лице, за да разпорежи извършване на полицейска проверка, при която реално се разрешава гражданскоправен спор, не е предмет на настоящето производство. По идентичен начин за дисциплинарната отговорност на служителя е ирелевантно законно ли е разпореждането за отваряне на склада съгласно чл.85, ал.1, т.1 от ЗМВР, тъй като И. не е наказан за същото обстоятелство.

Отказът на Д. Д. да отвори помещението в изпълнение на разпореждането на В. И., слагането на белезници и тяхното сваляне след съгласието на Д. се установява и от: докладна записка рег. № УРИ 517р-23181 от 20.09.2023 г. на П. Х. А. - ИДПС при РУ Б. и обяснение рег. № УРИ 517р-23183 от 20.09.2023 г. на В. Б. А. - разузнавач при РУ Б. (според който Д. престоял с белезниците около 1 минута). Същите обаче *не съдържат данни Д. да е въведен в служебен автомобил*, както неправилно е посочено в Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г.

Установява се от сведение вх.№517000-16011 от 20.09.2023 г. на Д. М. Д., на 12.07.2023 г., около 15:00 часа, вкъщи го посетили М. и Л. Маркови и Н. Н., тримата от [населено място]. Поискали му ключа от склада, но Д. отказал да го даде, поради което тримата го заплашили с физическа заплаха. По-късно, на същия ден, след 18:00 часа, по телефона получил обаждане от лице, представило се като полицай В. И. от РУ Б., който му казал да отиде в стопанисвания от него склад на [улица], до бензиностанция „Г.“. При пристигането на място И. отново го поканил да отвори склада, тъй като от вътре миришело остро на канабис и трябвало да се извърши проверка. Д. излязъл и се върнал с адв. Ц., който попитал И. дали има заповед за обиск.

След като И. отрекъл, Ц. му казал, че първо трябва да има такава заповед и след това складът ще бъде отворен. След тези думи *И. разпоредил на Т.* да сложи белезници на Д., който бил качен в полицейски автомобил, докато се извади заповед за обиск. Докато бил в колата със сложени белезници Д. видял, че адв. Ц. отново разговаря с И.. Няколко минути след това полицаите го свалили от колата и му свалили белезниците, при което адв. Ц. му казал да отвори склада.

Според сведение рег.№ УРИ 517-16868 от 04.10.2023 г. на адв. С. Ц. Ц. същият е присъствал на случая от 12.07.2023 г., като лично посъветвал Д. да не отваря помещението при липса на заповед от съдия или прокурор. Тогава И. му казал, че ще бъдат принудени да задържат Д. за разпит в полицията. По нареждане на И. на Д. били сложени белезници и той бил вкаран в служебен автомобил. И. отново поканил Ц. да разговаря с Д., при което Ц. отишъл до колата, разговарял с Д., който дал съгласието си. Тогава същите полицаи свалили белезниците на гражданското лице. Ц. изрично посочва в обясненията си, че в негово присъствие полицаите не са съставили никакви документи за извършените оглед и претърсване.

Очевидно в хода на дисциплинарното производство са събрани две групи писмени сведения от свидетели – очевидци на случая от 12.07.2023 г., които взаимно си противоречат. При липса на спор, че на Д. са поставени белезници, свидетелските показания, които съдът възприема на основание чл.171, ал.1 от АПК, се разграничават по отношение на обстоятелството дали Д. е бил въвеждан в служебния автомобил. Полицейските служители не установяват подобно обстоятелство, което е разбираемо, доколкото то е неблагоприятно за тях. Предоставените от другите служители на РУ Б. сведения не съдържат относими данни относно подобно ограничаване на правото на свободно придвижване на Д..

В писменото си сведение рег. № 517000-16667 от 02.10.2023 г. подателят на сигнала М. М. услужливо е споделил, че не му е правило впечатление някой от полицаите от РУ Б. да е слагал белезници на Д., което обстоятелство не може да се кредитира, след като самият И. не оспорва, *че е разпоредил слагането на белезници.* Въвеждането на Д. в колата се установява единствено от писмените сведения на самия Д. и на адв. Ц.. Независимо, че съдът е склонен да даде вяра на показанията на Д. доколкото не намира основание същите, в тази си част, да са заинтересовани или преувеличени, намира, че не може да основе решението си единствено на тях, доколкото те не се подкрепят от никое друго писмено сведение на свидетел – очевидец.

Служителите П. А. и В. А. установяват, че след като на И. били поставени белезници, двамата с адв. Ц. провели кратък разговор, след който Д. се съгласил да отвори склада и белезниците били свалени. Противно на твърденията в Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г. (стр.4, първи абзац) показанията на служителите на ОДМВР С. не съдържат данни, че Д. „е задържан на място и качен в полицейски автомобил“, *а относно същите обстоятелства показанията на Д. и Ц. се различават.* Според Ц., след вкарването на Д. в служебния автомобил, В. И. отново го поканил да разговаря с Д.. Ц. отишъл при колата и казал на Д., че процедурата би се усложнила и ако наистина е категоричен, че няма нищо нередно в халето, да

се съгласи да го отвори, Д. се съгласил и полицаите му свалили белезниците. Според писменото сведение на Д. Д., докато бил с поставени белезници в полицейската кола, В. И. и адв. Ц. разговаряли, след което полицаите го свалили от колата и му свалили белезниците.

Изводът за доказаност на вмененото дисциплинарно нарушение следва да се изведе по категоричен и несъмнен начин от съвкупната преценка на всички доказателства по делото. С други думи, един санкционен акт, каквато е заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, не може да се основава на откъслечни и противоречиви помежду си показания. Всички свидетели, дори Д., са категорични, че полагането на белезници е продължило няколко минути, след което те са премахнати. Противоречието между показанията на Д. и Ц. относно обстоятелствата по проведените след слагането на белезниците разговори – между кои лица са проведени и дали Ц. е доближавал колата, *което не се установява от Д.*, препятства доказаността на този релевантен факт. На Д. са сложени белезници като помощно средство съгласно чл.85, ал.1, т.1 от ЗМВР, чиято законосъобразност не е предмет на спора, доколкото не е наказан за това обстоятелство. След постигане на целта на помощното средство, същото е отстрането. Съдът приема, че поставянето на белезници на ръцете на Д. в продължение на няколко минути, не ограничава неговото право на свободно придвижване, респ. не е налице основание за издаване на заповед по чл.74, ал.1, вр.чл.72, ал.1 от ЗМВР, каквото основание не е и конкретизирано в оспорения акт. Подобно ограничаване на правото на свободно придвижване би представлявало въвеждането на лицето в служебния автомобил, което обаче остана недоказано по делото, тъй като в тази насока показанията на Д. и Ц. не са единни и безпротиворечиви. Липсата на основание за издаване на заповед за задържане поради полагане на белезници като помощно средство, както и на детайлно изследване кой е конкретният служител, *който фактически е ограничил правото на свободно придвижване на Д. (Д. сочи, че това е Т., какъвто служител не е участвал в проверката)*, препятстват доказаността на вмененото на служителя нарушение. По изложените съображения съдът намира вмененото на И. дисциплинарно нарушение за недоказано, поради което същото следва да бъде отменено като материалноправно незаконосъобразно на основание чл.146, т.4 от АПК.

За пълнота на изложението следва да се отбележи още една особеност на дисциплинарното производство, образувано със Заповед № 517р-6593 от 04.09.2023 г. на директора на ОДМВР С.. Проверката е разпоредена по отношение на четирима служители на МВР – В. Х. И., П. Х. А., В. Б. А. и Г. М. П.. Същата приключва със Справка рег. № 517р-28834 от 14.11.2023 г., в която по отношение на трима от тях - В. Х. И., П. Х. А. и В. Б. А. е посочено, че „не са изготвили заповед за задържане съгласно чл.74, ал.1 от ЗМВР на лицето Д. Д. на 12.07.2023 г., при проверка на промишлено хале, находящо се в [населено място], [улица]. За тримата служители са изложени едни и същи фактически обстоятелства и са приложени едни и същи правни разпоредби за ангажиране на дисциплинарната им отговорност – чл.194, ал.2, т.1, вр. чл.200, ал.1, т.15, вр. чл.74, ал.1 от ЗМВР (л.205 от делото). В справката е направено предложение и на тримата служители да се наложи дисциплинарно наказание

„порицание“ за срок от 6 месеца на визираното правно основание.

Няма спор по делото, че освен оспорената заповед по отношение на П. Х. А. е издадена Заповед № 517р-200/12.01.2024 г. и по отношение на В. Б. А. - Заповед № 517р-167/10.01.2024 г., двете на директора на ОДМВР С., с които им е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца. Сравнението между Заповед № 517р-200/12.01.2024 г. и Заповед № 517р-167/10.01.2024 г. разкрива пълното им текстово припокриване. На инспектор А. и инспектор А. е вземано дисциплинарно нарушение, тъй като са „участвали в задържането на Д. Д., като на лицето не са предоставени документи, огледни протоколи, протоколи за претърсване и изземване на предприетите срещу него действия“. Това нарушение е квалифицирано по чл.194, ал.2, т.1, вр. чл.200, ал.1, т.15, вр. чл.74, ал.1 от ЗМВР, респ. на служителите са наложени дисциплинарни наказания „порицание“ за срок от 6 месеца отново при напълно текстово покритие на съдържанието на актовете – „не са изготвили изискуемата съгласно чл.74, ал.1 от ЗМВР писмена заповед за задържане“. Доколкото пред настоящия съдебен състав не е висящо оспорването на тези две заповеди, съдът не взема отношение дали тези служители са наказани за едно и също деяние.

Съдът изразява принципно становище, че може да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на различните, участващи в една и съща проверка полицейски служители за извършените лично от тях действия/бездействия в същата проверка. Типичен пример в това отношение е Заповед № 517з-166 от 10.01.2024 г. на директора на ОДМВР С., с която за действията му в същата проверка е наказан мл.експерт Г. М. П., тъй като видно от същата, макар и при еднаква фактическа обстановка, съставомерното деяние е описано по различен начин – „при извършена проверка на нерегламентирано съхранявани пиротехнически средства не е изготвил констативен протокол и не ги е иззел по надлежния ред“. Независимо, че фактическата обстановка е идентична, което е логично предвид участието на служителите на МВР в една и съща проверка, то служебните им задължения са различни и поведението им в хода на проверката е различно, поради което няма пречка да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на всички служители за действия им по повод участието им в една и съща проверка, респ. това не води до извод, че са наказани за едно и също нарушение. Изложеното е в съответствие с чл.194, ал.4 от ЗМВР, според който дисциплинарната отговорност е лична. Разпоредбата на чл.197, ал.2 от ЗМВР, според която за едно и също дисциплинарно нарушение може да се наложи само едно дисциплинарно наказание, е относима към поведението, респ. евентуално нарушение от един и същи служител на МВР, а не към поведението на няколко от тях.

Съдът приема, че издадените заповеди за налагане на дисциплинарни наказания по повод проверката от 12.07.2023 г. по отношение на служителите В. Х. И. от една страна и П. Х. А. и В. Б. А. от друга страна съдържат разлики, тъй като се различават в описанието на нарушението на стр.1 от тях. За И. е посочено „поставил белезници на Д. Д. и го задържал и качил в служебния автомобил като на лицето не са предоставени документи, огледни протоколи, протоколи за претърсване и изземване за предприетите срещу него действия“,

докато, както се посочи, описанието на нарушението на инспектор А. и инспектор А. (макар и напълно идентично за тях двамата), е различно от това на И. – участвали са в задържането на Д. Д.. При визираната разлика в описанието на нарушението в заповедта на И. съдът намира възражението на жалбоподателя, че е наказан заедно с другите служители за едно и също деяние, за неоснователно. Това е така поради факта, че служителите са различни, както и, че посоченото в заповедите им поведение по време на проверката от 12.07.2023 г. е различно, поради което може да бъде ангажирана личната отговорност на всеки един от тях по смисъла на чл.194, ал.4 и не е допуснато нарушение на чл.197, ал.2 от ЗМВР. Ето защо наличието на постановено решение по оспорването на П. Х. А., с което е отменена Заповед № 517р-200/12.01.2024 г., е ирелевантно за спора. По отношение на другите служители към датата на постановяване на настоящия акт липсва произнасяне от съда.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължима отмяна на оспорената заповед.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторени разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв. Съдът намира възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. за неоснователно. Противно на твърденията на ответника делото е със значителна фактическа сложност и разкрива специфики по приложението на правото, поради което претендираното възнаграждение от 1000 лв. е справедливо, съответно на фактическата и правна сложност на спора и на извършените от адв. А. Ч. процесуални действия. Разликата между претендираното възнаграждение и минималното такова от 750 лв. съгласно чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не е значителна, поради което не е налице основание за редуциране на възнаграждението под минимума. Същото следва да се присъди в пълнота.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. Х. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица]и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. А. Ч., Заповед № 517з-168 от 10.01.2024 г. на директора на ОДМВР С., с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР С., с адрес [населено място], [улица], да заплати на В. Х. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в размер на 1010 лв. Решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ:

